

מסכת סנהדרין

פרק ז

א. ארבע מיתות נמסרו לבית דין, סקילה, שרפה, הרג, וחנק. רבי שמעון אומר, שרפה, סקילה, חנק, והרג. זו מצות הנסקל:

ב. מצות הנשרפין, היו משקעין אותו בזבל עד ארכבותיו ונותנין סודר קשה לתוף הרפה וכורף על צוארו. זה מושף אצלו וזה מושף אצלו עד שפותח את פיו, ומדליק את הפתילה וזורקה לתוף פיו ויורדת לתוף מעיו וחומרת את בני מעיו. רבי יהודה אומר, אף הוא אם מת בידם לא היו מקימין בו מצות שרפה, אלא פותחין את פיו בצבת שלא בטובתו ומדליק את הפתילה וזורקה לתוף פיו ויורדת לתוף מעיו וחומרת את בני מעיו. אמר רבי אליעזר בן צדוק, מעשה בבת כהן אחת שזנתה, והקיפוה חבילי זמורות ושרפוה. אמרו לו, מפני שלא היתה בית דין של אותה שעה בקי:

ג. מצות הנקרגים, היו מתיזין את ראשו בסוף כדרך שהמלכות עושה. רבי יהודה אומר, נוול הוא זה, אלא מניחין את ראשו על

הסֵדוֹ וְקוֹצֵץ בְּקוֹפִיץ. אָמְרוּ לוֹ, אֵין מִיתָה מְגֻלָּת מִזֶּה. מִצּוֹת
הַנִּסְתָּנוּקִין, הָיוּ מְשַׁקְעִין אוֹתוֹ בְּזָבֵל עַד אֲרַכְבוּתָיו וְנוֹתְנִין סוּדָר קֹשֶׁה
לְתוֹךְ הַרְכָּה וְכוּרָף עַל צִנְאוֹרוֹ, זֶה מוֹשֵׁף אֶצְלוֹ וְזֶה מוֹשֵׁף אֶצְלוֹ, עַד
שֶׁנִּפְשׁוֹ יוֹצֵאָה:

ד. אֵלֹהֵי הַנִּסְתָּקָלִין, הִבָּא עַל הָאֵם, וְעַל אִשָּׁת הָאָב, וְעַל הַכֶּלֶה,
וְעַל הַזִּכּוֹר, וְעַל הַבְּהֵמָה, וְהָאִשָּׁה הַמְּבִיאָה אֶת הַבְּהֵמָה, וְהַמְּגִדָּה,
וְהַעֲוִיד עֲבוּדָה זָרָה, וְהַנּוֹתֵן מִזֵּרְעוֹ לַמֶּלֶךְ, וּבַעַל אוֹב וְיִדְעוֹנִי,
וְהַמְּחַלֵּל אֶת הַשַּׁבָּת, וְהַמְּקַלֵּל אָבִיו וְאִמּוֹ, וְהִבָּא עַל נַעֲרָה הַמֵּאֲרָסָה,
וְהַמִּסִּית, וְהַמְּדִיחַ, וְהַמְּכַשֵּׁף, וּבֶן סוּרֵר וּמוֹרֵה. הִבָּא עַל הָאֵם, חֵיב
עָלֶיהָ מִשּׁוּם אֵם וּמִשּׁוּם אִשָּׁת אָב. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֵינוֹ חֵיב אֶלָּא
מִשּׁוּם הָאֵם בְּלֶכֶד. הִבָּא עַל אִשָּׁת אָב חֵיב עָלֶיהָ מִשּׁוּם אִשָּׁת אָב
וּמִשּׁוּם אִשָּׁת אִישׁ, בֵּין בְּחַיֵּי אָבִיו בֵּין לְאַחַר מִיתַת אָבִיו, בֵּין מִן
הָאֲרוּסִין בֵּין מִן הַנִּשְׁוֹאִין. הִבָּא עַל כֶּלֶתוֹ, חֵיב עָלֶיהָ מִשּׁוּם כֶּלֶתוֹ
וּמִשּׁוּם אִשָּׁת אִישׁ, בֵּין בְּחַיֵּי בְנוֹ בֵּין לְאַחַר מִיתַת בְּנוֹ, בֵּין מִן
הָאֲרוּסִין בֵּין מִן הַנִּשְׁוֹאִין. הִבָּא עַל הַזִּכּוֹר וְעַל הַבְּהֵמָה, וְהָאִשָּׁה
הַמְּבִיאָה אֶת הַבְּהֵמָה, אִם אָדָם חָטָא, בְּהֵמָה מָה חָטָאת, אֶלָּא לְפִי
שְׂבִאת לְאָדָם תִּקְלָה עַל יָדָהּ, לְפִיכָךְ אָמַר הַכְּתוּב תִּסְקַל. דְּבָר אַחֵר,
שֶׁלֹּא תִהְיֶה בְּהֵמָה עוֹבֶרֶת בְּשׁוּק וְלֹאמְרוֹ זֶה הִיא שֶׁנִּסְקַל פְּלוֹנִי עַל
יָדָהּ:

ה. המגדף אינו חַיב עד שִׁפְרֵשׁ הַשֵּׁם. אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן קִרְחָה, בְּכָל יוֹם דָּנִין אֶת הָעֵדִים בְּכַנּוּי נִכָּה יוֹסִי אֶת יוֹסִי. נִגְמַר הַדִּין, לֹא הוֹרְגִים בְּכַנּוּי, אֲלָא מוֹצִיִּים כָּל אָדָם לַחוּץ וְשׂוֹאֲלִים אֶת הַגָּדוֹל שֶׁבָּהֶן וְאוֹמְרִים לוֹ אָמַר מַה שְׁשֻׁמְעָת בִּפְרוּשׁ, וְהוּא אוֹמֵר, וְהַדְּיָנִים עוֹמְדִין עַל רַגְלֵיהֶן וְקוֹרְעִין וְלֹא מֵאַחִין. וְהַשְּׁנִי אוֹמֵר אִף אֲנִי כְּמוֹהוּ, וְהַשְּׁלִישִׁי אוֹמֵר אִף אֲנִי כְּמוֹהוּ:

ו. הָעוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה, אֶחָד הָעוֹבֵד, וְאֶחָד הַזּוֹבֵחַ, וְאֶחָד הַמְקַטֵּר, וְאֶחָד הַמְנַסֵּף, וְאֶחָד הַמְשַׁתְּחָוֶה, וְאֶחָד הַמְקַבֵּל עָלָיו לְאֵלוֹהַ, וְהַאוֹמֵר לוֹ אֵלִי אַתָּה. אֲבָל הַמַּגְפֵּף וְהַמְנַשֵּׁק וְהַמְכַבֵּד וְהַמְרַבֵּץ וְהַמְרַחֵץ, הַסֹּף, הַמְלַבִּישׁ וְהַמְנַעִיל, עוֹבֵר בְּלֹא תַעֲשֶׂה. הַנוֹדֵר בְּשִׁמּוֹ וְהַמְקַיֵּם בְּשִׁמּוֹ, עוֹבֵר בְּלֹא תַעֲשֶׂה. הַפּוֹעֵר עֲצָמוֹ לְבַעַל פְּעוֹר, זֶה הֵיא עֲבוּדָתוֹ. הַזּוֹרֵק אֶבֶן לְמַרְקוּלִים, זֶה הֵיא עֲבוּדָתוֹ:

ז. הַנּוֹתֵן מִזֵּרְעוֹ לַמֶּלֶךְ, אִינוֹ חַיב עד שִׁימְסֹר לַמֶּלֶךְ וַיַּעֲבִיר בְּאֵשׁ. מָסַר לַמֶּלֶךְ וְלֹא הָעֵבִיר בְּאֵשׁ, הָעֵבִיר בְּאֵשׁ וְלֹא מָסַר לַמֶּלֶךְ, אִינוֹ חַיב, עד שִׁימְסֹר לַמֶּלֶךְ וַיַּעֲבִיר בְּאֵשׁ. בַּעַל אוֹב זֶה פְּתוּם הַמְדַּבֵּר מִשְׁחִיו, וַיִּדְעוּנִי זֶה הַמְדַּבֵּר בְּפִיו, הָרִי אֵלָיו בְּסִקִּילָה, וְהַנִּשְׁאָל בָּהֶם בְּאַזְקָרָה:

ח. הַמְחַלֵּל אֶת הַשַּׁבָּת, בְּדָבָר שֶׁחַיִּבִּין עַל זִדּוּנוֹ כִּרְת וְעַל שְׁגָגָתוֹ חֲטָאת. הַמְקַלֵּל אָבִיו וְאִמּוֹ, אִינוֹ חַיב עד שִׁימְקַלֵּל בְּשֵׁם. קָלָלָם

בְּכַנּוּי, רַבִּי מֵאִיר מְחַיֵּב וְחֻכָּמִים פּוֹטְרִין:

ט. הָבָא עַל גַּעֲרָה הַמֵּאֲרָסָה, אֵינוֹ חַיֵּב עַד שֶׁתֵּהֵא גַעֲרָה בְּתוּלָה מֵאֲרָסָה וְהִיא בְּבֵית אָבִיהָ. בָּאוּ עָלֶיהָ שְׁנַיִם, הָרִאשׁוֹן בִּסְקִילָה וְהַשֵּׁנִי בַחֲנֹק:

י. הַמִּסִּית, זֶה הַדִּיּוֹט הַמִּסִּית אֶת הַהֲדִיּוֹט. אָמַר לוֹ יֵשׁ יִרְאָה בְּמָקוֹם פְּלוֹנִי, כֹּךְ אוֹכְלֶת, כֹּךְ שׁוֹתָה, כֹּךְ מִטִּיבָה, כֹּךְ מְרַעָה. כָּל חַיֵּב מִיתוֹת שְׁבִתוֹרָה אֵין מְכַמִּינִין עָלֵיהֶם, חוּץ מִזֶּה. אָמַר לְשְׁנַיִם וְהֵן יַעֲדִיו, מְבִיאִין אוֹתוֹ לְבֵית דִּין וְסוֹקְלִין אוֹתוֹ. אָמַר לְאַחַד, הוּא אוֹמֵר יֵשׁ לִי חֲבֵרִים רוֹצִים בְּכֹךְ. אִם הָיָה עָרוּם וְאֵינוֹ יָכוֹל לְדַבֵּר בַּפִּנְיָהֶם, מְכַמִּינִין לוֹ יַעֲדִים אַחֲוֵי הַגָּדֵר, וְהוּא אוֹמֵר לוֹ אָמַר מֶה שֶׁאֲמַרְתָּ לִּי בְּיָחוּד, וְהָלָה אוֹמֵר לוֹ, וְהוּא אוֹמֵר לוֹ הֵיאָךְ גִּנִּית אֶת אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמִים וְנִלְךְ וְנַעֲבַד יַעֲצִים וְאַבְגָּנִים. אִם חוֹזֵר בּוֹ, הָרִי זֶה מוּטָב. וְאִם אָמַר כֹּךְ הִיא חוֹבְתָנוּ וְכֹךְ יָפָה לָנוּ, הָעוֹמְדִין מֵאַחֲוֵי הַגָּדֵר מְבִיאִין אוֹתוֹ לְבֵית דִּין וְסוֹקְלִין אוֹתוֹ. הָאוֹמֵר אֶעֱבַד, אֵלֶךְ וְאַעֲבַד, גִּלְךְ וְנַעֲבַד. אֲזַבַּח, אֵלֶךְ וְאַזַּבַּח, גִּלְךְ וְנִזְבַּח. אֶקְטִיר, אֵלֶךְ וְאַקְטִיר, גִּלְךְ וְנִקְטִיר. אֲנַסֶּךְ, אֵלֶךְ וְאַנַּסֶּךְ, גִּלְךְ וְנִנַּסֶּךְ. אֲשַׁתְּחֶה, אֵלֶךְ וְאַשַׁתְּחֶה, גִּלְךְ וְנִשַׁתְּחֶה. הַמְדִּית, זֶה הָאוֹמֵר, גִּלְךְ וְנַעֲבַד עֲבוּדָה זָרָה:

יא. המכישף העושה מעשה חֵב, ולא האוחז את העינים. רבי
עקיבא אומר משום רבי יהושע, שנים לוקטין קשואין, אחד לוקט
פֶטור ואחד לוקט חֵב, העושה מעשה חֵב, האוחז את העינים
פֶטור: